

Nr 193.

Utlänningslag;

given Stockholms slott den 30 april 1954.

Vi GUSTAF ADOLF, med Guds nåde, Sveriges, Götes och Vendes Konung, göra veterligt: att Vi, med riksdagen¹, funnit gott förordna som följer.

Inledande bestämmelser.

1 §.

Utlänning äger rätt att, i den utsträckning och på de villkor denna lag stadgar, inresa till riket och utresa ur riket samt här uppehålla sig och innehåva anställning. Ej må han i annat fall eller i annan ordning än i denna lag anges tvingas att lämna riket.

Vid tillämpningen av denna lag skall iakttagas att utlänning icke i vidare mån underkastas inskränkning i sin frihet än som i varje särskilt fall finnes vara av nöden.

2 §.

Politisk flykting skall ej utan synnerliga skäl vägras fristad i riket, då han är i behov därav.

Såsom politisk flykting anses i denna lag utlänning som i sitt hemland löper risk att bli utsatt för politisk förföljelse. Med politisk förföljelse förstås att någon på grund av sin härstamning, tillhörighet till viss samhällsgrupp, religiösa eller politiska uppfattning eller eljest på grund av politiska förhållanden utsättes för förföljelse, som riktar sig mot hans liv eller frihet eller eljest är av svår beskaffenhet, eller ock att på grund av politiskt brott allvarligt straff ålägges honom.

3 §.

Den kontroll över utlänningar, som erfordras för tillämpningen av denna lag, skall utövas under ledning av en central utlänningsmyndighet. Konungen förordnar, vilken myndighet som skall vara central utlänningsmyndighet.

I ärende som avses i denna lag äger den centrala utlänningsmyndigheten inhämta yttrande från en nämnd (utlänningsnämnden). Nämnden skall bestå av tre ledamöter som, jämte en eller flera suppleanter för var och en av dem, utses av Konungen för viss tid. En av ledamöterna och suppleant för denne skall vara eller hava varit innehavare av domarämbete.

Pass och anmälningsskyldighet.

4 §.

Utlänning som ankommer till riket eller uppehåller sig här skall, därest Konungen så förordnat, vara försedd med pass. Konungen bestämmer, vilka legitimationshandlingar som må gälla såsom pass, samt föreskriver, i vilka

¹ Prop. 1954: 41; L¹U 14; Rskr 155.

* 82—540024. Svensk författningssamling 1954, Nr 193.

fall svensk myndighet må utfärda pass för politisk flykting eller annan läanning.

5 §.

Vid inresa och utresa skall utlänning uppvisa sitt pass för polismyndighet. Utlänning skall ock vid inresa och utresa på anfordran lämna polis myndighet de upplysningar som begäras.

Utlänning som vistas i riket är skyldig att på kallelse av polismyndighet personligen inställa sig hos myndigheten och lämna upplysningar om sin vistelse i riket. Det åligger honom även att vid anfordran uppvisa sitt pass för polismyndighet eller polisman.

6 §.

Konungen äger utfärda bestämmelser om anmälan av utlännings vistels och arbetsanställning i riket.

Tillstånd till inresa och uppehåll i riket.

7 §.

Konungen äger förordna att utlänning icke utan tillstånd må inresa eller uppehålla sig i riket; tillstånd meddelas såsom visering, uppehållstillstånd eller bosättningstillstånd.

8 §.

Visering meddelas för inresa och vistelse i riket viss tid. Vid visering må göras de förbehåll och meddelas de föreskrifter, som med hänsyn till inresans syfte och övriga omständigheter finnas påkallade. Visering må återkallas, om särskilda skäl äro därtill.

9 §.

Upphållstillstånd medför rätt att vistas i riket den tid som angivits i tillståndet. Det innefattar icke rätt till inresa, om ej detta särskilt angivits. Tillståndet må begränsas till att avse uppehåll endast inom viss del av riket, dock ej mindre del än en kommun, samt förbindas med de föreskrifter som i övrigt finnas erforderliga. Kvarstannar utlänning i riket efter det att tillstånd upphört att gälla, skall han, intill dess nya föreskrifter meddelas för honom, alltjämt vara underkastad de föreskrifter som voro förbundna med tillståndet.

Beslut om uppehållstillstånd må innehålla föreskrift att utläningen snart då tiden för tillståndet utgår skall utresa ur riket (utresebeslut).

10 §.

Bosättningstillstånd medför rätt att inresa och att utan tidsbegränsning vistas i riket. Den som innehar bosättningstillstånd äger uppehålla sig i riket, även om han icke är försedd med pass.

Bosättningstillstånd må meddelas utlänning, som är fast bosatt i riket; upphör hans bosättning här, må tillståndet återkallas.

11 §.

Visering, uppehållstillstånd och bosättningstillstånd meddelas av den centrala utlänningsmyndigheten; denna myndighet beslutar även om återkallelse av bosättningstillstånd.

Visering må ock meddelas av ministern för utrikes ärendena samt, i den omfattning Konungen bestämmer, av diplomatisk eller konsulär myndighet eller polismyndighet. Om återkallelse av visering beslutar den myndighet, som meddelat viseringen; den centrala utlänningsmyndigheten äger jämväl återkalla visering, som annan myndighet meddelat, dock ej sådan som beviljats av ministern för utrikes ärendena.

Uppehållstillstånd må, i den omfattning Konungen bestämmer, meddelas av polismyndighet; finner polismyndigheten att ansökan om uppehållstillstånd icke bör bifallas, skall ärendet underställas den centrala utlänningsmyndigheten. Utresebeslut må meddelas endast av den centrala utlänningsmyndigheten; innan sådant beslut fattas, skall yttrande inhämtas från utlänningsnämnden.

12 §.

Uppehållstillstånd, som innebär rätt att vistas allenast inom en kommun eller ett landsfiskalsdistrikt, må ej, utan att utlänningsnämndens yttrande inhämtats, meddelas för längre tid än ett år eller förlängas utöver nämnda tid. Finner nämnden att inskränkningen i utlänningens rätt att välja vistelseort icke är behövlig, skall frågan härom underställas Konungen.

13 §.

Konungen äger föreskriva att utlänning, som ämnar antaga sådan anställning eller utöva sådan verksamhet för vilken arbetstillstånd fordras, icke äger inresa förr än arbetstillstånd meddelats.

14 §.

Då det av hänsyn till rikets säkerhet finnes påkallat, äger Konungen inskränka utlänningsars rätt att uppehålla sig inom visst område.

Arbetstillstånd.

15 §.

Konungen äger förordna att utlänning icke utan tillstånd (arbetstillstånd) må här i riket innehava anställning eller, i annan egenskap än handelsresande, utöva verksamhet som föranledes av anställning utomlands.

Förordnande enligt första stycket skall icke gälla utlänning, som innehar bosättningstillstånd.

16 §.

Arbetstillstånd skall meddelas för viss tid och avse visst slag av arbete. Det må förbindas med de föreskrifter som finnas erforderliga. Arbetstillstånd må återkallas, om särskilda skäl äro därtill.

Arbetstillstånd meddelas och återkallas av den centrala utlänningsmyndigheten. I den omfattning Konungen bestämmer må arbetstillstånd meddelas av polismyndighet eller länsarbetsnämnd; finner polismyndigheten eller länsarbetsnämnden att ansökan om arbetstillstånd icke bör bifallas, skall ärendet underställas den centrala utlänningsmyndigheten.

Vid handläggning av frågor om arbetstillstånd, vilka äro av principiell betydelse eller eljest av större vikt, skall tillfälle att uttala sig beredas samslutningar av arbetsgivare och arbetstagare inom verksamhetsområdet.

17 §.

Konungen äger, då det av hänsyn till rikets säkerhet finnes påkallat, förordna att utlänning icke utan tillstånd av Konungen eller den centrala utlänningsmyndigheten må anställas i visst företag eller i företag av viss art.

Angående förbud för utlänning att innehava vissa anställningar gäller vad särskilt är stadgat.

Avvisning.

18 §.

Utlänning, som ankommer till riket, må avvisas,

1) om han icke, då så fordras, innehar pass och tillstånd att inresa;

2) om han söker undandraga sig att vid inresan för polismyndighet up visa sitt pass och till denna lämna begärda upplysningar; eller

3) om han vid inresan mot bättre vetande lämnar polismyndighet ori uppgift rörande förhållande, som kan inverka på hans rätt att inresa.

19 §.

Utlänning, som ankommer till riket, må ock avvisas,

1) om han ämnar här i riket söka sitt uppehälle och det skäligen kan an tagas att han icke kommer att här ärligen försörja sig;

2) om han, enligt vad känt är, under de senast förflutna två åren yrkes mässigt bedrivit otukt, yrkesmässigt utnyttjat annans otuktiga levnadssät eller yrkesmässigt bedrivit olovlig införsel eller utförsel;

3) om han under loppet av de senast förflutna fem åren utom riket blivi dömd till frihetsstraff för förmögenhetsbrott eller förfalskning eller under gått honom omedelbart ådömt frihetsstraff för sådant brott och det skälige kan befaras att han kommer att här i riket fortsätta sådan brottslig verk samhet; eller

4) om det med hänsyn till hans föregående verksamhet eller eljest s ligen kan befaras att han kommer att här i riket bedriva sabotage, spione eller olovlig underrättelseverksamhet.

Vad i denna paragraf sägs skall icke gälla den som innehar visering, upp hållstillstånd eller bosättningstillstånd och ej heller den som varit sven medborgare och icke äger medborgarskap i annat land.

20 §.

Avvisning skall ske vid utlännings ankomst till riket eller omedelbart efter; beslut om avvisning meddelas av polismyndighet.

Finner polismyndigheten skäl till avvisning föreligga men påstår utl ningen att han i det land, från vilket han kommit, löper risk att bliva satt för politisk förföljelse eller att han där icke åtnjuter trygghet mot bliva sänd till land, i vilket han löper sådan risk, och är påståendet ic uppenbart oriktigt, skall ärendet underställas den centrala utlänningsmyn digheten. Den centrala utlänningsmyndigheten har att, efter utlännings nämndens hörande, besluta i ärendet så snart det kan ske; är ärendet s nerligen brådskande, må den centrala utlänningsmyndigheten meddela b slut, ehuru yttrandet från utlänningsnämnden icke föreligger.

Vad i andra stycket sägs skall ock gälla, då polismyndigheten eljest fin det vara tveksamt, om utlänning, mot vilken avvisningsanledning föreko mer, bör avvisas.

21 §.

Beslut om avvisning skall angiva grunden till avvisningen samt inneh upplysning, om beslutet må av utlänningen överklagas. Äger denne klag skall i beslutet givas till känna, vad han därvid har att iakttaga. Uts av beslutet skall tillställas utlänningen så snart det kan ske.

Förpassning.

22 §.

Utlänning, som uppehåller sig i riket utan att, då så fordras, innehav pass och tillstånd att vistas här, må förpassas ur riket.

23 §.

Beslut om förpassning meddelas, efter utlänningsnämndens hörande, a den centrala utlänningsmyndigheten; föreligger utresebeslut, erfordras d icke att utlänningsnämnden yttrar sig i ärendet.

24 §.

Utlänningen må, när särskilda skäl därtill föreligga, i förpassningsbeslutet förbjudas att under viss tid återvända till riket utan tillstånd av den centrala utlänningsmyndigheten.

25 §.

Beslut om förpassning skall ange grunden till förpassningen samt innehålla upplysning, om beslutet må av utlänningen överklagas. Äger denne klagas, skall i beslutet givas till känna, vad han därvid har att iakttaga. Utskrift av beslutet skall tillställas utlänningen så snart det kan ske.

Förvisning.

26 §.

Dömes utlänning till ansvar för brott, varå straffarbete kan följa, eller förklaras utlänning medgivet anstånd med ådömande eller verkställande av straff för sådant brott förverkat, och kan det på grund av gärningens beskaffenhet och övriga omständigheter befaras att han kommer att här i riket fortsätta brottslig verksamhet eller föranleder brottet eljest att han icke bör få kvarstanna, må domstolen förvisa honom ur riket.

Vid bedömande om utlänning bör förvisas skall hänsyn tagas till utlänningens levnads- och familjeförhållanden samt till längden av den tid han vistats i riket. Utlänning, som innehar bosättningsstillstånd eller som då åtalet väcktes sedan minst fem år tillbaka var bosatt i riket, må förvisas endast om synnerliga skäl äro därtill.

Förvisas utlänning, skall det men han därigenom lider beaktas vid bestämmande av annan påföljd för brottet. Förordnar domstol enligt 4 kap. strafflagen om förändring av påföljd, som ådömts jämte förvisning, må ock meddelas det beslut i fråga om förvisningen, som därav påkallas.

27 §.

Vad i 26 § stadgas för det fall att utlänning dömes till ansvar för brott, varå straffarbete kan följa, skall äga motsvarande tillämpning, om utlänning dömes till ansvar för brott, varå enligt denna lag eller enligt författning, utfärdad med stöd därav, kan följa fängelse, samt omständigheterna vid gärningens begående äro försvårande eller han under de före gärningen senast förflutna två åren dömts till ansvar för brott av samma slag.

28 §.

Dom eller beslut om förvisning skall innehålla förbud för utlänningen att återvända till riket. Förbudet må begränsas till att gälla viss tid. I domen eller beslutet skall erinras om den påföljd som överträdelse av förbudet kan medföra enligt 66 §.

Utvisning.

29 §.

Utlänning må utvisas ur riket,

1) om han yrkesmässigt bedriver otukt eller eljest underlåter att efter förmåga söka ärligen försörja sig;

2) om han är hemfallen åt alkoholmissbruk och finnes i följd därav vara farlig för annans personliga säkerhet eller föra ett grovt störande levnadsätt;

3) om han av tredska eller uppenbar vårdslöshet gång efter annan und drager sig att uppfylla sina förpliktelser mot det allmänna eller mot enskil person; eller

4) om han under loppet av de senast förflutna fem åren utom riket genom dom som äger laga kraft blivit dömd till frihetsstraff för brott, varför utlämning må ske enligt svensk lag, eller undergått honom omedelbart ådömt frihetsstraff för sådant brott och det på grund av gärningens beskaffenhet och övriga omständigheter kan befaras att han kommer att här i riket fortsätta brottslig verksamhet.

Vid bedömning om utlämning bör utvisas enligt denna paragraf skall hänsyn tagas till utlämningens levnads- och familjeförhållanden samt till längden av den tid han vistats i riket. Utlänning, som innehar bosättningsstillstånd eller som sedan minst fem år tillbaka är bosatt i riket, må utvisas endast om synnerliga skäl äro därtill.

30 §.

Beslut om utvisning meddelas av länsstyrelse. Påstår utlämning att han "politisk flykting och är påståendet ej uppenbart oriktigt, skall dock ärendet underställas den centrala utlänningsmyndigheten, som har att efter utlänningsnämndens hörande besluta i ärendet.

31 §.

I ärende angående utvisning skall, om utlämningen begär det, förhörlas. Det åligger myndighet som handlägger ärendet att i god tid innan beslut om utvisning meddelas underrätta utlämningen om hans rätt att påkall förhör.

Vad i första stycket sägs skall ej gälla i ärende, som efter besvär kommit under myndighets prövning.

32 §.

Beslut om utvisning skall innehålla förbud för utlämningen att återvända till riket. Förbudet må begränsas till att gälla viss tid. I beslutet skall erinras om den påföljd som överträdelse av förbudet kan medföra enligt 66 §.

33 §.

Beslut om utvisning skall angiva skälen för utvisningen samt innehålla upplysning, om beslutet må av utlämningen överklagas. Äger denne klaga, skall i beslutet givas till känna, vad han därvid har att iakttaga. Utskrift af beslutet skall tillställas utlämningen så snart det kan ske. Är utlämningen till stades, skall beslutet även muntligen avkunnas för honom.

34 §.

När det finnes påkallat av hänsyn till rikets säkerhet eller eljest i staten intresse, må Konungen utvisa utlämning och förbjuda honom att återvända till riket eller ock föreskriva inskränkningar och villkor för hans vistelse i riket.

I ärende om utvisning enligt denna paragraf skall förhör hållas.

Särskilda tvångsåtgärder.

35 §.

Uppkommer fråga om avvissning, förpassning eller utvisning eller om verkställighet av sådan åtgärd eller om verkställighet av förvisning, äger den myndighet som handlägger ärendet förordna att utlämningen skall tagas i förvar eller ställas under uppsikt.

Åtgärd enligt första stycket må ock, då Konungen handlägger ärendet, vidtagas av länsstyrelse eller den centrala utlänningsmyndigheten och, då den centrala utlänningsmyndigheten handlägger ärendet, av länsstyrelse. Kan det skäligen befaras att utlännningen avviker, må åtgärden vidtagas av polismyndighet. Anmälan om åtgärden skall skyndsamt göras hos den myndighet som handlägger ärendet, och det åligger denna myndighet att omedelbart pröva om åtgärden skall bestå.

36 §.

Då beslut meddelas om avvisning, förpassning eller utvisning av utlänningsman, som hålles i förvar eller står under uppsikt, skall den myndighet som meddelar beslutet pröva om utlännningen, till dess verkställighet sker, alltjämt skall hållas i förvar eller under uppsikt.

37 §.

Förekommer ej längre skäl att hålla utlännningen i förvar eller under uppsikt, skall åtgärden omedelbart upphävas.

38 §.

Finnes anledning att hålla utlänningsman i förvar längre tid än en månad, skall frågan därom inom sagda tid underställas Konungen. Ej må någon kvarhållas längre tid än tre månader från det han togs i förvar, om ej Konungen finner synnerliga skäl därtill föreligga. Innan Konungen meddelar beslut härom, skall förhör hållas i ärendet samt utlänningsnämnden avgiva yttrande. Konungens beslut om kvarhållande av utlänningsman i förvar gäller för varje gång ej längre än tre månader från dagen för beslutet.

Förhör.

39 §.

Då enligt föreskrift i denna lag förhör skall hållas eller då Konungen, den centrala utlänningsmyndigheten, utlänningsnämnden eller länsstyrelse eljest finner anledning hålla förhör i ärende enligt denna lag, skall vad i 40—42 §§ sägs äga tillämpning.

40 §.

Förhör skall hållas av den myndighet som handlägger ärendet. Den centrala utlänningsmyndigheten äger dock i ärende, som myndigheten handlägger, överlämna åt utlänningsnämnden eller länsstyrelse att hålla förhör. I ärende, som handlägges av Konungen, utser Konungen förhørsmyndighet.

Utlänningsnämnden äger uppdraga åt ledamot eller suppleant att hålla förhör.

41 §.

Förhørsmyndighet äger, då det finnes erforderligt, uppdraga åt polismyndighet eller särskilt utsedd person att vid förhöret vara allmänt ombud.

Vid förhör äger utlänningsman åtnjuta biträde av därtill lämplig person. Har utlänningsman ej utsett sådant biträde och finnes hans rätt icke kunna utan biträde tillvaratagas, skall förhørsmyndigheten förordna biträde åt honom. Är utlänningsman ej på fri fot, skall även eljest, om han begär det, biträde förordnas av förhørsmyndigheten. Det åligger förhørsmyndigheten att före förhöret underrätta utlänningsman om hans rätt att erhålla biträde.

42 §.

Utlänningsman så ock annan person, som skall höras, skola kallas till förhöret. Hålles utlänningsman i förvar, skall förhørsmyndigheten förordna om hans inställande. Har kallelse delgivits minst fyra dagar före förhöret och

utebliver den kallade utan anmält laga förfall, må förhørsmyndigheten ordna om hans hämtande; förordnande om hämtning av annan än utlänningen må dock icke meddelas med mindre synnerliga skäl äro därtill.

Vid förhöret skola de omständigheter som kunna inverka på ärendets görande noga utredas. Då allmänt ombud är tillstädes, skall han angi vilka åtgärder mot utlänningen som äro i fråga, samt redogöra för den redning som åberopas i ärendet. Finnes ej allmänt ombud, äger utlänning eljest på lämpligt sätt erhålla kännedom om utredningen. Tillfälle skall beredas utlänningen att angiva sin ståndpunkt och uttala sig om åberopad omständigheter.

Vid förhör skola förhandlingarna vara offentliga, om utlänningen begär det och förhørsmyndigheten icke finner omständigheterna föranleda till annat.

Konungen meddelar bestämmelser om ersättning till allmänt ombud, biträde och tolk, om gottgörelse till annan för inställelse vid förhör samt om åläggande för utlänningen att återgälda av allmänna medel utgiven biträdes ersättning.

43 §.

Finnes i ärende enligt denna lag att utredning vid domstol erfordras rörande omständighet av betydelse för ärendets avgörande, äger Konungen förordna, att förhör härom skall hållas vid allmän underrätt.

Vid förhöret skall lämplig person, som den centrala utlänningsmyndigheten förordnar, vara tillstädes såsom allmänt ombud. Rätten skall kalla utlänningen till förhöret, om han är på fri fot, och eljest ombesörja att inställes vid rätten. Hörsammar icke utlänning som är på fri fot kallelse att inställa sig, må rätten förordna att han skall hämtas.

Om utlännings rätt att åtnjuta biträde vid förhör skall vad i 41 § anstytcket stadgas äga motsvarande tillämpning; rätten skall före förhöret underrätta utlänningen om vad sålunda är stadgat rörande biträde.

Rätten äger, då det påkallas av omständigheterna, förordna att förhör skall hållas inom stängda dörrar. Om ersättning till allmänt ombud, biträde och tolk, om gottgörelse till annan för inställelse vid förhör samt om åläggande för utlänningen att återgälda av allmänna medel utgiven biträdesättning gäller vad Konungen bestämmer. I övrigt skall beträffande förhör i tillämpliga delar gälla vad om rättegång i brottmål är stadgat; förhöret skall anses som bevisupptagning utom huvudförhandling.

Fullföljd av talan m. m.

44 §.

Polismyndighets beslut om avvísning och länsstyrelses beslut om utvisning må överklagas av utlänningen.

Klagen föres hos den centrala utlänningsmyndigheten genom besvär. Klagen har att inom en vecka efter det han erhållit del av beslutet inkomma med besvaren, i fråga om avvísning till den centrala utlänningsmyndigheten och beträffande utvisning till länsstyrelsen.

Om klagan rörande förvisning gäller vad eljest är stadgat om klagan över domstols dom eller beslut.

45 §.

Innan den centrala utlänningsmyndigheten i ärende, som efter besvär kommit under myndighetens prövning, meddelar beslut om avvísning eller utvisning, skall yttrande inhämtas från utlänningsnämnden.

46 §.

Över den centrala utlänningsmyndighetens beslut om avvísning, förpassning eller utvisning, så ock dess beslut i tillståndsärende, som tillika innehåller utresebeslut, må klagan föras av utlännningen, om utlänningsnämnden eller någon dess ledamot anfört avvikande mening eller ock nämnden i ärendet rörande avvísning icke avgivit yttrande.

Vad sålunda stadgats skall ej gälla beslut om förpassning i fall då utresebeslut föreligger.

Klagan enligt första stycket föres hos Konungen genom besvär. Klagande har att inkomma med besvären till den centrala utlänningsmyndigheten inom en vecka efter det han erhållit del av beslutet.

47 §.

Den centrala utlänningsmyndigheten äger, om den finner särskilda skäl föreligga därtill, överlämna ärende till Konungens avgörande. Sådant överlämnande skall ske, då utlänningsnämnden hemställt därom.

Överlämnas ärende till Konungens avgörande, skall den centrala utlänningsmyndigheten bifoga eget utlåtande.

48 §.

Utlänning som äger klaga över beslut om avvísning, förpassning eller utvisning må avgiva förklaring, att han avstår från talan mot beslutet och medger att åtgärden må verkställas (nöjdförklaring). Sådant förklaring avgives inför länsstyrelse eller, i vittnes närvaro, inför polismyndighet eller styresman vid fångvårdsanstalt eller föreståndare för häkte eller den som är i styresmannens eller föreståndarens ställe. Förklaring inför annan myndighet än den som meddelat beslutet må dock avgivas endast om utskrift av beslutet eller bevis om dess innehåll såvitt angår utlännningen finnes att tillgå för den som mottager förklaringen.

Nöjdförklaring må ej återtagas. Har utlännningen, innan förklaringen avgives, fullföljt talan mot beslutet, skall denna talan anses återkallad genom förklaringen.

Vad i första och andra styckena sägs skall äga motsvarande tillämpning i fråga om dom eller beslut, såvitt däri meddelats förordnande om förvisning. Nöjdförklaring beträffande domen eller beslutet må avgivas, förutom inför myndighet som angives i första stycket, jämväl inför den domstol som meddelat domen eller beslutet eller eljest inför allmän underrätt.

49 §.

Klagan över beslut i ärende enligt denna lag må endast föras i fall som angivas i 44, 46 och 59 §§.

Återbrytande av beslut m. m.

50 §.

Har utlänning i ärende om uppehållstillstånd eller bosättningsstillstånd mot bättre vetande lämnat oriktig uppgift och har uppgiften föranlett att tillståndet beviljats honom, äger den centrala utlänningsmyndigheten, efter utlänningsnämndens hörande, förordna att tillståndet skall upphöra att gälla.

51 §.

Kan beslut om avvísning, förpassning, förvisning eller utvisning icke verkställas eller föreligger eljest, vare sig beslutet verkställts eller icke, skäl att beslutet icke längre skall lända till efterrättelse, äger Konungen upphäva beslutet. I samband därmed meddelar Konungen de föreskrifter för utlänningsens vistelse i riket, som må finnas påkallade.

Beslut om avvisning eller förpassning, vilket icke blivit verkställt, må upphävas av den centrala utlänningsmyndigheten, om särskilda skäl därtill; vad nu sagts gäller dock icke beslut som meddelats av Konungen.

52 §.

Tillstånd för utlänning att utan hinder av förvisning eller utvisning göra kort besök i riket för angelägenhet av synnerlig vikt må meddelas Konungen eller den centrala utlänningsmyndigheten.

Verkställighet.

53 §.

Utlänning må icke vid verkställighet av avvisning, förpassning, förvisning eller utvisning befordras till land, där han löper risk att bli utsatt för politisk förföljelse, och ej heller till land, där han icke åtnjuter trygghet mot att bli sänd till land, i vilket han löper sådan risk.

54 §.

Utan hinder av vad i 53 § stadgas må utlänningen kunna befordras till land som där sägs, om han genom synnerligen grov brottslighet ådagalägger att hans kvarblivande här skulle innebära en allvarlig fara för allmän ordning och säkerhet, och den förföljelse som hotar honom i sådant land icke innebär fara för hans liv och ej heller eljest är av särskilt svår beskaffenhet samt han icke kan befordras till annat land.

Har utlänning här eller annorstädes bedrivit verksamhet, som innebär fara för rikets säkerhet, och finnes anledning antaga att han här skulle försätta dylik verksamhet, må han befordras till land, som i 53 § sägs, såvida han icke kan befordras till annat land.

55 §.

Utlänning som avvisas bör befordras till land, varifrån han ankommit och utlänning som förpassas, förvisas eller utvisas bör befordras till sitt hemland eller, om detta icke kan utrönas, till land, från vilket han ankommit hit. Möter hinder mot verkställighet som nu sagts eller föreligger eljest särskilda skäl däremot, må utlänningen befordras till det land som finns lämpligast.

56 §.

Avvisas utlänning, som ankommit hit med fartyg eller luftfartyg, må han återföras till fartyget eller luftfartyget, om detta omedelbart eller inom de närmaste framtiden skall avgå till utlandet; han må också sättas ombord på annat fartyg eller luftfartyg med samme innehavare. Vad nu sagts skall även gälla verkställighet av förpassning eller utvisning, såvida utlänningen underlåtit att vid inresan uppvisa sitt pass för polismyndighet och beslut om åtgärden meddelats inom sex månader efter inresan.

Vad i första stycket sägs skall ej gälla, om fartyget eller luftfartyget skall avgå till land, till vilket utlänningen med tillämpning av 53 och 54 §§ ej må befordras.

57 §.

Beslut om avvisning, som meddelats av polismyndighet, skall gå i verkställighet utan hinder av anförda besvär.

Dom eller beslut om förvisning må, ehuru domen eller beslutet ej vunnit laga kraft, verkställas om utlänningen avgivit nöjdförklaring.

58 §.

Avvisning skall så snart det kan ske verkställas av polismyndighet. Verkställighet av förpassning, förvisning och utvisning ankommer på länsstyrelse.

Påstår utlänningen att han i det land, till vilket han skulle befordras, löper risk att bliva utsatt för politisk förföljelse eller att han där icke åtnjuter trygghet mot att bliva sänd till land, i vilket han löper sådan risk, och är påståendet icke uppenbart oriktigt, skall ärendet underställas den centrala utlänningsmyndigheten; underställning skall dock ej ske, om påståendet enligt det beslut som förekommer till verkställighet redan är prövat. Den centrala utlänningsmyndigheten har att, efter utlänningsnämndens hörande, besluta i ärendet så snart det kan ske; är ärendet synnerligen brådskande, må den centrala utlänningsmyndigheten meddela beslut, ehuru yttrande från utlänningsnämnden icke föreligger.

Avser verkställighet, som enligt andra stycket underställts den centrala utlänningsmyndigheten, förpassning och har förhör icke hållits i förpassningsärendet, skall, om utlänningen begär det, förhör hållas. Det åligger den centrala utlänningsmyndigheten att, innan ärendet avgöres, underrätta utlänningen om hans rätt att påkalla förhör.

Finner den centrala utlänningsmyndigheten anledning till verkställighet enligt 54 §, skall frågan härom underställas Konungen.

59 §.

Har fråga om verkställighet enligt 58 § andra stycket underställts den centrala utlänningsmyndigheten, äger utlänningen föra klagan över myndighetens beslut, om utlänningsnämnden icke avgivit yttrande i ärendet eller om nämnden eller någon dess ledamot anfört avvikande mening.

Klagan enligt första stycket föres hos Konungen genom besvär. Klagande har att inkomma med besvären till den centrala utlänningsmyndigheten inom en vecka efter det han erhållit del av beslutet.

60 §.

Möter svårighet vid verkställighet eller är det tvivelaktigt huru verkställighet skall ske, skall ärendet underställas den centrala utlänningsmyndigheten. Har den centrala utlänningsmyndigheten meddelat beslut om avvísning, förpassning eller utvisning, äger myndigheten lämna närmare anvisningar för verkställigheten.

Vägrar fartygs eller luftfartygs befälhavare i fall som avses i 56 § att mottaga utlänningen, äger länsstyrelsen förelägga lämpligt vite.

61 §.

Återvänder utlänning, som blivit förvisad eller utvisad ur riket, utan att vara berättigad därtill, skall beslutet om förvisning eller utvisning på nytt verkställas. Vad nu sagts skall äga motsvarande tillämpning i fråga om förpassning, då beslutet därom innehåller förbud för utlänningen att under viss tid återvända till riket.

62 §.

Därest utlänning, som enligt en med stöd av denna lag meddelad föreskrift icke äger uppehålla sig utanför viss ort, viss kommun eller visst landsfiskalsdistrikt, anträffas på annan plats, skall han genom polismyndighetens försorg föras till plats, där han äger vistas.

Straff och ersättningsskyldighet.

63 §.

Underlåter utlänning, som utan erforderligt tillstånd uppehåller sig i riket, att göra ansökan om tillstånd; eller

innehar utlänning sådan anställning eller utövar han sådan verksamhet, för vilken arbetstillstånd fordras, utan hava sådant tillstånd; eller

har någon utlänning i sin tjänst, ehuru denne icke, då så erfordras, arbetstillstånd, straffes med dagsböter.

64 §.

Den som icke gör anmälan, vilken är föreskriven i författning, utfärda med stöd av denna lag, eller som i sådan anmälan eller i ansökningsärend enligt denna lag eller sådan författning mot bättre vetande lämnar orikti uppgift;

den som hjälper utlänning att inkomma i riket i strid mot föreskrift denna lag eller i författning, utfärdad med stöd därav;

utlänning som, i annat avseende än beträffande skyldighet att hava pass tillstånd att inresa, tillstånd att vistas i riket eller arbetstillstånd, överträder bestämmelserna i denna lag eller vad med stöd av lagen blivit föreskrivet; samt

utlänning som försöker hindra verkställighet av beslut om hans avvisning, förpassning, förvisning eller utvisning,

straffes med dagsböter eller, där omständigheterna äro försvårande, m fängelse i högst sex månader.

65 §.

Överträder utlänning föreskrift, meddelad med stöd av denna lag, att han icke må uppehålla sig utanför viss ort, viss kommun eller visst landsfiskals distrikt, straffes med fängelse i högst sex månader eller, där omständigheterna äro mildrande, med dagsböter.

66 §.

Uppehåller sig utlänning i riket, ehuru han enligt verkställt beslut om förvisning eller utvisning icke ägt återvända, skall han straffas med fängelse i högst sex månader. Till straff skall dock ej dömas, om utlänningen flytt hit för att undgå politisk förföljelse.

67 §.

Avvisas, förpassas, förvisas eller utvisas utlänning, är han skyldig att gälda kostnaden för sin befordran till den ort, dit han sändes genom myndighets försorg. Vad nu sagts skall ock gälla, då utlänning enligt 62 § genom polismyndighets försorg föres till plats, där han äger vistas.

Återföres i fall som avses i 56 § utlänning till fartyg eller luftfartyg, med vilket han hit ankommit, eller sättes han ombord på annat fartyg eller luftfartyg enligt vad där sägs, är dess innehavare skyldig att utan ersättning av statsverket föra utlänningen ur riket.

Särskilda bestämmelser.

68 §.

Med polismyndighet avses i denna lag i stad, där kriminalpolisintendent finnes, denne samt i övriga städer och på landet polischefen i orten och landsfogden inom området för dennes polisverksamhet. Polismyndighet vare ock såväl i stad som på landet annan, vilken av länsstyrelsen särskilt förordnats att fullgöra vad enligt denna lag åligger polismyndighet, så ock den som av polismyndigheten förordnats att granska pass och mottaga anmälningar, den sistnämnde dock endast såvitt angår fullgörande av det lämnade uppdraget.

69 §.

Bestämmelserna i denna lag äga allenast i den mån Konungen förordnar tillämpning på främmande makters i Sverige anställda diplomatiska och avlönade konsulära tjänstemän samt deras familjer och betjäning.

Denna lag avser ej främmande makters kurirer utan gälla om dem de föreskrifter Konungen meddelar.

Angående särskilda förmåner för vissa internationella organisationer gäller vad därom är stadgat.

70 §.

Vid krig eller krigsfara, vari riket befinner sig, eller under andra utomordentliga förhållanden äger Konungen utfärda särskilda föreskrifter om utlännings inresa och uppehåll i riket, rätt till anställning här och avlägsnande härifrån samt om utlännings omhändertagande i anstalt eller förläggning.

Har Konungen i annat fall än då riket är i krig meddelat bestämmelser om verkställighet av avvisning, förpassning, förvisning eller utvisning, vilka avvika från vad som stadgas i 53 och 54 §§, eller ock bestämmelser om utlännings omhändertagande i anstalt eller förläggning, skola, såvida icke krig inträffar, bestämmelserna, vid äventyr att de eljest bliva ogiltiga, inom en månad underställas riksdagens prövning. Varda bestämmelserna icke inom två månader från det underställningen skett av riksdagen gillade, skola de upphöra att gälla.

71 §.

Konungen meddelar bestämmelser om hemsändande av utlänning, som faller fattigvården till last eller omhändertages jämlikt barnavårdslagen eller sinnessjuklagen och som icke är politisk flykting.

Om utlämning för brott är särskilt stadgat.

72 §.

De närmare föreskrifter som erfordras för tillämpningen av denna lag utfärdas av Konungen.

Övergångsbestämmelser.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1954; dock skall utlänningslagen den 15 juni 1945 (nr 315)¹ alltjämt äga tillämpning dels i ärende om avvisning, förpassning eller utvisning, vilket är anhängigt hos myndighet, då nya lagen träder i kraft, dels ock i fråga om utvisning på grund av brott, såvida underrätts dom rörande brottet meddelats före den 1 juli 1954. Verkställighet av avvisning, förpassning och utvisning skall ske enligt nya lagen, såvida icke beslut om verkställigheten meddelats före den 1 juli 1954.

I fråga om utlämning, som med stöd av äldre lag erhållit visering eller uppehållstillstånd, må beslut om utvisning enligt 29 § nya lagen ej grundas på omständighet, som inträffat före nya lagens ikraftträdande, därest ej denna omständighet även enligt den äldre lagen utgör grund för utvisning.

Det alla som vederbör hava sig hörsamligen att efterrätta. Till yttermera visso hava Vi detta med egen hand underskrivit och med Vårt kungl. sigill bekräfta låtit.

Stockholms slott den 30 april 1954.

GUSTAF ADOLF.

(L. S.)

(Justitiedepartementet.)

HERMAN ZETTERBERG.

¹ Senasto lydelse i vissa delar, se 1946: 360 och 1947: 312.